

הדמויות נלקחו כאילו מתוך המלודרם מה סותתת-הדמעות ביותר. הגיבור הוא עיוור, שאיבד את מאור-עיניו בשירות ה' מולדת. לידו ניצבים שרתו הנאמן, ה' מדרוך אותו בתוך מבוכי החיים הסואנים והגיבורה, המאוהבת בבעל-המום למרות מיגבלותיו, ולמרות תיסכוליו ומעצוריו. נא להכין ממחטות.

אלא שלמרות מרכיבים אלה, בושם נשים הוא פארודיה פרועה על בעלי-מם בפרט, על איטלקים בכלל, על דת, על מוסר, על נשים, על צבא, ועל כל מה שעוד נקלע בדרכה, ואפילו כאשר הוא מתחפש, בשל' בים מסויימים, למלודרמה, וזה בהחלט קורה — כי הרי הקהל האיטלקי הטוב נמס מתנאה כשניתנת לו ההזדמנות להזיל דימעה הגונה, ומי שעשה את הסרט יודע זאת היטב — הרי הוא עדיין סרקאסטי ולעגני.

בושם נשים הוא סרט המבוסס על ספר בשם המחשכים והדבש מאת הסופר ה' איטלקי ג'ובאני ארפינו, והוא סיפור מסעו של סרן שהתעוור בתמרון, מעיר-מולדתו טורינו, אל נאפולי. זהו מסע מן המחשכים

וימוריו גאסמן ב"בושם נשים"

דמות גדולה בפזילה קטנה

ממולמלות וצדדיות, אינן אלא חלק קטן מאישיותו של העיוור, המנצל את החשי' כה שבה הוא מתהלך כדי לראות בדימיונו רק מה שהוא רוצה לראות, גם אם אין זה נכון או תואם את המציאות. אם אין התא' מה בין השניים, זו בעייתה של המציאות — לא בעייתו שלו.

בכל התלאות העוברות עליו בסרט, כולל המחצית השנייה — שהיא פחות מבריקה, יותר מתקתקה ומישקל-הכובד בה נתון לא' מעט לרגשות — אין פאוסטו מעורר אף לשניה אחת את השתתפותו-בצער של ה' קהל, את רחמיו או את הרצון לקום מן ה' מושב ולעזור לו. ואם יש מי שיכריז כי אין זה אלא ביוזיון של בעל-מום מסכן ו' התעללות בחסר-ישיע, יואיל נא ויתבונן שוב: זוהי אחת הפעמים היחידות שעיוור לא זו בלבד מתפקד על הבד ביעילות מיר' בית, אלא הוא הדמות התוססת, החיה, ה' נמרצת והחיופה ביותר בכל סביבתו.

נאמן לנצח. אלא שמעבר לסיפור המיידי המוצג-לעין, אפשר לראות כמובן

מתנפל ומפרק את המרחם לגורמים קטנים. קלף שאינו קיים. מול אנדרטת אי' הסובלנות המהלכת הזאת ניצב חייל קטן, בן 18, המגיע רק בקרשי לגובה כתפיו של הענק. זהו הקורבן התורן ששלחו הכוחות המזוינים לנכה הלאומי, כדי להדריכו ב' מסעו הנוכחי דרומה. שמו ג'ובאני, אבל בפי העיוור ייקרא צ'יצ'יו ("אני קורא לכל החיילים שנשלחים אלי צ'יצ'יו") והוא יש' מש, לאורך המסע, המטרה העיקרית ל' היציו, נאצותיו ולגילגוליו הבלתי-יפוסקים של הסרן שאינו יודע מנוחה.

הצלע השלישית בסיפור מופיעה רק ב' מחציתו השנייה, אחרי שמגיעים השניים לנאפולי. זוהי שרה, נערה יפהפייה, ה' מאוהבת בסרן פאוסטו למעלה מראשה, מול דחיותיו התוקפניות.

ובכן, כאשר מניחים את הנתונים בצורה כזו, ברור שזו אינה יכולה להיות סתם עוד מלודרמה. וזאת, למרות שכבר מן השל' בים הראשונים של הסרט מסתבר, כי תחת חזית הגראניט של הגיבור הראשי ומאחרי הלעג הסרקאסטי הנשפך כמים, מסתתרת בכל-זאת מלודרמה. כי הרי כל זה אינו אלא תיאור שמתרחש להסתיר את המכ' כה המתחוללת בנפש הנכה.

אני משול ל-11 של תילתן, אני קלף שאינו קיים כלל, הוא אומר בסוף הסרט לצ'יצ'יו, אחרי שכבר מן הרגעים הרא' שונים מעידות הערותיו הקטנות על ייאוש עמוק: כאשר הוא שוכב לישון במלון, בגנואה, והוא מפרק את ידו התותבת (עוד מתנה של אותה תאונה), הוא ממלמל ל' עצמו: "הלואי שיכולתי לפרק גם את הראש".

העיוורון התוסס. אלא שהערות אלו,

נשים ב"בושם נשים"

האשה היא הפוליטיקה היחידה

הצפוניים אל השמש הדרומית, מן האפלה הפנימית שבנפשו להכרה-עצמית, מבדידות מוחלטת לאפשרות של יצירת מגע עם הסביבה.

כל זה נשמע מאד אקדמי וסכימתי, אלא שכאשר נושא מעין זה נופל לידיו של במאי כמו דינו (סנס משוגע, החיים הטר' בים, אני רואה עירוס) ריו, התוצאות אינן יכולות להיות בשום פנים ואופן יבשות ותיאורטיות.

ענק בחליפות לבנות. פאוסטו, הסרן העיוור, הוא אחת הדמויות המדהימות ביר' תר שפרצו אל בדר-קולנוע בשנים האחר' נות. ענק לבוש חליפות לבנות, סגור מזה שבע שנים בתוך עולמו האפל, מנהל קרב מתמיד עם כל הסובב אותו, מסרב לקבל את עיוורונו כעובדה, מפצה עצמו ככל יכולתו בחושיו האחרים, ומשלים לקרובים אליו את חשבון העיניים שאינן רואות עוד. הוא תוקפני, שחצן תאוותן, רודן, ראוותן חסר-מעצורים המריח את צבע שערות הנשים, את היקף החזה והמותניים שלהן, ומשלים להן כיפליים כדי שלא יוכירו את מומו בלהט המעשה.

הוא מסתיר את עיוורונו מאחרי עיתונים שהוא קורא, כביכול, בתיקפה; הוא מדרוך אנשים ברחוב כששואלים אותו ל' כתובת, וכל רמז של רחמים באוזניו נשמע כניפונף מטלית אדומה לעיני שור: הוא

גאסמן ואנסנדרו מומו

מן האפילה אל ההכרה העצמית

גאסמן ואנסנדרו בדי

כל אשה רוצה עיוור

בבושם נשים, הרבה יותר פאוסטו העיוור הוא בסופו של דבר, אבי-טיפוס של ה' גבר האיטלקי באשר הוא, ש"האשה היא הדת והפוליטיקה היחידה שמעניינת אותו", דון ז'ואן (שמו של הסרט לקוח משורה בדון ג'ובאני של מוצארט ודה-פונטה) ה' מסתיר חולשותיו מאחרי חזית של זיקר קינדי-נור ומעדיף פרוצות על אהבות, משום שאלה האחרונות מצריכות התחיי' בות ריגשית שמפנית הוא פוחד פחד-מוות. רברבן שלועג לדת ולאמונות תפלות. הוא